

NARDANIYE HANIM

Bir zamanlar şırıl şırıl akan derelerin geçtiği, nergislerin çiğdemlerin açtığı yemyeşil bir köyde sarmaşıklarla kaplı, iki katlı cumbalı bir konakta Nardaniye ile babası yaşarmış. Nardaniye; güzelliği dillere destan, aydan arı, sudan duru, mutlu bir genç kızmış. Ancak Nardaniye, küçük yaşta annesini kaybetmiş. Bir gün babası hem kızına hem de kendine yoldaş olsun diye evlenmeye karar vermiş. Bunun için de Nardaniye'ye danışmış. Nardaniye'nin aklına zaten babasıyla evlenmek istediğini belli eden dikiş hocası gelmiş. Babasının yalnızlığına üzülen Nardaniye, dikiş hocasının iyi bir kadın olduğunu söylemiş ve Nardaniye'nin babasıyla dikiş hocası evlenmişler.

Ancak bu dikiş hocası iyi bir kadın gibi görünse de gerçekte içten içe Nardaniye'nin güzelliğini kıskanmış. Sürekli "Nasıl etsem de bu kızdan kurtulsam?" diye düşünürmüş. Sonunda aklına kötü bir fikir gelmiş. Kocasına "Nardaniye evde çok sıkılıyor. Köy kızları ormana gezmeye gideceklermiş. Onlarla beraber gitsin." demiş. Babası izin verince Nardaniye'ye bu güzel haberi verip "Kızım sen git. Ben sana arkandan yemek getiririm." demiş. Nardaniye büyük bir sevinçle atına atladığı gibi ormana doğru gitmiş ve kızlarla buluşmuş. Bu sırada kadın Nardaniye'yi çok kıskandığını kocasına söylemiş ve "Bu evden ya Nardaniye gidecek ya da ben gideceğim. Onu uzak bir yere bırak" demiş.

Kızından da karısından da vazgeçemeyen adam sonunda yeniden bir kızım olur diye düşünerek Nardaniye'nin yanına gitmek üzere ormana doğru yola çıkmış. Sonunda Nardaniye'nin yanına ulaşmış ve ona "Haydi seni karşıdaki dağın uzak köşelerine doğru gezmeye götüreyim" demiş. Birlikte bir dağın tepesine çıkmışlar. Orada bir kavak ağacının altına oturmuşlar. Babası "Kızım yoruldun yat dizime de sana ninni söyleyeyim, uyu." demiş. Bey başlamış ninni söylemeye. Nardaniye tam uyuduğu sırada babası bir kamışın içine bir arı koymuş. Kamışı başucuna asmış ve usulca bırakıp gitmiş. Arı kamış içinde vızıldadıkça kız da babası ninni söylüyor sanırmış.

Uyandığında bir sağına bakmış, bir soluna bakmış ki babası yok. Bütün bunların üvey annesinin tuzağı olduğunu anlamış. Başlamış dağdan aşağı inmeye, sonunda bir dere kenarına inmiş. Ancak yine de kimseyi bulamamış, başlamış ağlamaya. Öyle ağlamış ki Nardaniye'nin sesini bütün kurtlar kuşlar duymuş. Sonra birden kanatlarıyla ışık saçan bir kuş gelmiş yanına. Kuşu gören Nardaniye ağlamayı bırakıp takılmış peşine. Kuş gitmiş Nardaniye gitmiş, kuş gitmiş Nardaniye gitmiş ta ki bir mağaranın yanına geldiklerinde o ışıl ışıl kuş kayboluvermiş. Nardaniye nereye geldiğini anlamaya çalışmış. Bir de bakmış ki ne görsün! Burası kırk haramilerin yaşadığı yermiş. Şuraya gideyim de belki beni alırlar demiş ve ürkererek mağaranın kapısından içeriye girmiş. Kızı gören haramiler: "Senin burada işin ne?" diye sormuşlar. Kız başından geçenleri bir bir anlatmış ve haramilerden yatacak yer istemiş. Haramiler bakmışlar ki dünya güzeli bir kız, yüzüne bakmaya kıyılmaz, kıza "Sen şurada biraz otur biz düşünelim"

demişler. Kırkı da bir odaya girmişler ve konuşmaya başlamışlar. Sonunda Nardaniye'ye "Sen bizim dünya ahret kardeşimiz ol. Biz getirelim sen pişir." demişler. Nardaniye yalnız kalmayacağı için çok sevinmiş. Onlar orada mutlu mesut yaşayıp dursunlar biz gelelim üvey anneye.

Analık, Nardaniye'nin öldüğünü düşündüğü için dünyadaki tek güzelin kendisi olduğunu düşünürmüş. Ay doğmuş, ayın on beşi. Kadın çıkmış ayın karşısına. "Ayım ayım sen mi güzel ben mi güzel?" diye sormuş. Ay da demiş ki "Ne sen güzel ne ben güzel, ille de Nardaniye Hanım güzel." Üvey anne bu cevaba inanmamış, çok sinirlenmiş. Nasıl olur bu kız hâlâ yaşıyor mu diye haykırmış. Ne yapsam diye düşünürken yine aklına bir kötülük gelmiş. Gitmiş kocasına:

"Aman kocacığım, yavrucağınızı nerelere bırakmışsın? Aç mıdır susuz mudur gidip arayayım." demiş. Adamcağızın da o gün bugün iki gözü iki çeşme kızının derdinden ağlar dururmuş. Karısının bu düşüncesini sevinçle karşılamış. Karısına Nardaniye'yi bıraktığı dağı göstermiş. Kadın az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. En sonunda Nardaniye'yi kırk haramilerin mağarasında bulmuş. Onun yanına yaklaşabilmek için yüzünü gözünü örtmüş, yaşlı bir kadın kılığına girmiş. Elindeki zehirli kirazlarla çalmış Nardaniye'nin kapısını ve demiş ki "A güzel kız, can kız, baldan tatlı kirazlar satarım. Almak istemez misin?" Nardaniye kirazdan almış. Penceresinin önünde kırk tane kuşu varmış. Kuşlar başlamış cıkcık ötmeye. Nardaniye de kuşların kiraz istediğini düşünüp her birine kiraz vermiş. Derken sepette kiraz kalmamış. Kız bir de bakmış ki kirazı yiyen kuşlar bir bir ölmüş. Bunun üzerine Nardaniye başlamış ağlamaya. Haramiler gelmiş ve kızın bu hâlini görünce "Sana ne oldu kardeşim?" demişler. Nardaniye de "Ah kuşlarım öldü, kiraz aldım kuşlara verdim. Hepsi kirazlardan yedi ve öldü." demiş. Kırk haramiler "Sen sağ ol kardeş. Ama bundan sonra sakın ola ki kapıdan geçen kimseden bir şey alma. Ya sen ölseydin ne yapardık biz?" demişler.

Aradan bir ay geçmiş, yeni ay doğmuş. Analık ayın karşısına geçip yine "Ayım ayım sen mi güzel ben mi güzel?" demiş. Ay da yeniden "Ne sen güzel ne de ben güzel, ille de Nardaniye Hanım güzel" demiş. Bunu duyan analık yine çok sinirlenmiş ve "Nasıl kurtulabilirim bu kızdandan?" diye düşünmüş. Sonra aklına bir fikir gelmiş ve yeşil küpüne binmiş. Kamçısını da alarak gelip kırk haramilerin mağarasının önüne inmiş. Nardaniye açmış kapıyı bir de ne görsün yaşlı bir kadının elinde kıpkırmızı narlar. Hepsi de öyle güzel görünüyormuş ki canı çekmiş Nardaniye'nin ve kadından birkaç nar almış. Üvey anne bu sefer amacına ulaştığını düşünerek hemen uzaklaşmış oradan. Nardaniye narları soymuş ve ağzına atmış. Birkaç lokmadan sonra yere yığılmış. Meğerse bu narlar zehirliymiş. Akşam işlerini bitiren haramiler gelmişler ama bir ne görsünler! Nardaniye yerde uzanmış yatıyor. Haramiler biricik kardeşlerini gömmeye kıyamadıkları için ona altından bir tabut yaptırmışlar ve bu tabutu her yere taşımışlar.

Günler bir bir geçmiş. Kırk haramiler yine tabutla birlikte giderken padişahın oğlu onları görmüş ve haramilere sormuş: "Ben size kaç kere rastladıysam hep bu tabutla gördüm, bunu neden taşıyorsunuz?" Haramiler ise "Biz kırk erkek kardeşiz. Bir tane bacımız vardı, o öldü. Biz de onu toprağa koymaya kıyamadık." demişler.

Şehzade tabutun içinde nasıl birinin olduğunu merak etmiş ve onlara tabutu gömmeyeceğine söz verip tabutu kendisine vermelerini istemiş. Kırk haramiler de tabutu kardeşlerini daha iyi koruyacağını düşündükleri için padişahın oğluna vermişler. Şehzade almış götürmüş tabutu sarayındaki odasına. Bir süre korkarak içerisine bakmamış. Bir gün bakmamış, iki gün bakmamış, üç gün bakmamış ama meraktan da ne edeceğini şaşırılmış. Günler sonra dayanamayıp açmış tabutu. Açmış açmasına ama bir de ne görsün. Karşısında mum gibi sararmış ama güzelliğinden zerre kaybetmemiş, aydan arı sudan duru güzel bir kız. Bu kızı görür görmez aşk ateşi yüreğinde yanmaya başlamış. Hemen saraydaki ağzı dualı hocasını çağırmış. Hocası gelmiş. Kıza ne olduğunu anlamak için yan çevirir çevirmez Nardaniye'nin boğazına takılan nar tanesi ağzından fırlayıvermiş. Kendine gelen Nardaniye karşısında Şehzadeyi görünce onun da kıpır kıpır olmuş yüreği. Şehzade sevincinden çılgına dönmüş. Hemen kırk haramilere haber göndermiş. Onlar da gelmişler, kardeşlerinin uyandığını görünce ortalığı bayram yerine çevirmişler.

Şehzade ile Nardaniye'nin kırk gün kırk gece düğünü yapılmış. Şehzade, Nardaniye'nin babasını getirtmiş ve ona her şeyi anlatmış. Duyduklarına inanamayan baba, kızını dağ başına bıraktığı için çok üzülmüş. Nardaniye'yi görünce baba kız birbirlerinin boynuna atılmış ve hasret gidermişler. Şehzadenin askerleri analığı getirmişler. Demişler ki "Kırk satır mı istersin kırk katır mı?" Kötü kalpli analık da "Kırk satır düşman başına, kırk katır verin de sılama gideyim." demiş. O vakit kadını kırk katırın kuyruğuna bağlamış kırkına bir kamçı vurmuşlar. Kötü kalpli analık da yaptıklarının cezasını bulmuş.